

lag for en Overenskomst, paastod Udenrigsministeren, at det kun var til det principielle Forslag om en „protocol de signature“, man havde søgt Tilslutning. Dette mod-sagde jeg, og da Ministeren fastholdt, at der ingen Drøftelse kunde ske i den danske Rigsdag nu, svarede jeg, at vi var misfornøjede med, at der ingen Forhandling var blevet, før Delegationen rejste til Norge, og at denne Misfornøjelse yderligere skærpedes, naar Forhandlingerne i Christiania nu fortsattes, uden at vi fik Besked om deres hidtidige Forløb og om, hvad der var at opnaa.

Jeg har refereret dette, for at Offentligheden kan se, at man har afskaaret den danske Rigsdag fra at komme med i disse Forhandlinger. Vort udtrykkelige Krav om at faa Oplysninger om, hvorledes disse Forhandlinger forløb, er blevet fejlet ganske til Side. Vi har ikke faaet noget som helst at vide, før Delegationen kom herved og havde gjort det hele færdigt og sagde til os: Vær saa god, tag det nu, som det er.

Under disse Omstændigheder finder jeg det aldeles tvingende nødvendigt, at Sagen nu endelig en Gang bliver Genstand for en Drøftelse i et Udvalg her i Tinget, saaledes at vi kan faa ordentlig Besked om den. Det er ogsaa, forekommer det mig, temmelig urimeligt, at en Rigsdag, som staar umiddelbart foran Valg, skal løse denne store nationale Sag tilmed ved en ganske ekstraordinær politisk Konstellation. Det falder dog lidt underligt, at dette nationale Spørgsmaal i dette Øjeblik skulde løses ved en Samvirken mellem det moderate Venstre og Socialdemokratiet, hvorefter det moderate Venstre i næste Uge skal ud og føre antisocialistisk Agitation fra alle Landets Talerstole.

Jeg tror, at Vedtagelsen af den foreliggende Overenskomst kun vil bringe nye Stridspunkter paa Grund af Overenskomstens taagede og uklare Affattelse, og jeg vil gerne — i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen til min Forbavelse her har nævnt igen det, som jeg før med Forbavelse har hørt ham sige og set ham skrive, at vi skal da vel ikke have Krig med Norge —, spørge: Hvorfor fremsættes saadanne Udtalelser? De er jo ganske overflødige. Det er klart, at der er ingen, der vil i Krig med Norge, og jeg maa til det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at naar han udviklede det nærmere derhen, at ogsaa en international Retsafgørelse af denne Strid mellem Norge og Danmark skulde afføde Bitterhed, forstaar jeg ikke dette. En lille Nation som Danmark maa dog være interesse-

ret i, at den internationale Rets Udvikling kan gaa stærkt fremad, og at internationale Retsafgørelser mellem Nationerne kan blive saa almindelige som paa nogen Maade muligt, saaledes at der kommer saadanne Retsafgørelser, saa snart der er Stridigheder mellem Nationerne. Og der er jo da ogsaa sket en Begyndelse dertil. Den internationale Retsafgørelse, som gennem Folkeforbundsraadet fandt Sted angaaende Aalandsøerne, har jo ikke affødt nogen som helst Bitterhed mellem Sverige og Finland. Jeg kan derfor heller ikke tænke mig, at der skulde affødes nogen som helst Bitterhed mellem Norge og Danmark deraf, at vi fik en international Retsafgørelse af Spørgsmaalet om Danmarks Suverænetet samt de norske Erhvervsrettigheder paa Grønland.

Jeg saa gerne denne Sag løst ad denne Vej, naar vi ikke kan gøre det paa den bedste Maade, nemlig ved en for begge Parter tilfredsstillende Overenskomst, som vi selv slutter. Hvis vi i dette Øjeblik gik til en international Retsafgørelse, er det ganske klart, at vor Suverænetet over hele Grønland vilde blive anerkendt af den internationale Ret, Forbundsraadet, eller hvem der skulde træffe Afgørelse i saadan en Sag, efter den Maade, hvorpaa den var blevet forberedt. Nu ligger Ihlens Erklæring klar og tydelig og er forbindelse for Norge ethvert Sted, hvor en Retsafgørelse skulde træffes. Naar 20 Aars Stridigheder mellem Norge og Danmark paa Grundlag af denne uklare Overenskomst er kommet imellem, er Ihlens Erklæring blevet til en gammel og visse Ting, som ikke har den Betydning, som den har nu. Derfor tror jeg, at vi skal holde paa den Ret, vi har gennem denne Erklæring. Ad den Vej vil vi sikkert naa til et bedre og venskabeligere Forhold til Norge, end naar vi ved en urimelig Eftergivenhed giver Norge det Indtryk, at Danmark er en Nation, man kan byde alt.

J. C. Christensen: Det er ikke meget, jeg har at sige i Anledning af de fremførte Indvendinger imod Traktaten. Det er jo ikke nye Indvendinger. Det er Indvendinger, som er fremført af de samme Herrer i det lukkede Møde, og for saa vidt angaar de Indvendinger, som er fremført her med Hensyn til Eskimoerne, saa er det Indvendinger, som er fremkommet i Pressen Gang paa Gang.

Der er sagt, at Traktaten indeholder en Uklarhed, fordi hver vil beholde sin Opfattelse af Suverænetetsspørgsmaalet, og derigennem vil saa Uklarheden komme til